Súd:	Okresný súd Humenné
Spisová značka:	5C/296/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8314213369
Dátum vydania rozhodnutia:	29. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Anna Lisá
ECLI:	ECLI:SK:OSHE:2016:8314213369.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudkyňou JUDr. Annou Lisou v právnej veci žalobkyne Z. Y., nar. XX.XX.XXXX, W. XXXX/XX, R., zast. JUDr. Františkom Svatuškom, Námestie slobody 25, Humenné proti žalovaným 1/ Z. I., nar. XX.XX.XXXX, G. XXXX/XX, R., zast. JUDr. Jánom Sopiakom, Štefánikova 17, Humenné, 2/ Y. C., Z..G.., D. V. K., Š. X, H., o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy takto

r o z h o d o l :

Žalovaná v 1.rade je povinná zaplatiť žalobkyni 3.000 eur v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaná v 1.rade je povinná zaplatiť žalobkyni trovy konania v sume 996,29 eur na adresu právneho zástupcu žalobkyne v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd žalobu proti žalovanej v 2.rade zamieta.

Žalovanej v 2.rade náhradu trov nepriznáva.

V prevyšujúcej časti súd žalobu zamieta.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa žalobou podanou dňa 21.11.2014 žiadala zaviazať žalovaných v 1.a 2.rade na zaplatenie 6.000 eur, ako aj k náhrade trov konania z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Svoj návrh odôvodnila tým, že dňa XX.XX.XXXX v meste R. na ul. Y. došlo k dopravnej nehode, ktorú zapríčinila žalovaná v 1.rade, keď pri cúvaní motorového vozidla značky H. A., EVČ: R.-XXXBD tejto činnosti nevenovala náležitú pozornosť, zrazila matku žalobkyne cyklistku I. Y., ktorá pri nehode utrpela zranenia, ktorým následne dňa XX.XX.XXXX v T. R. podľahla. Keďže motorové vozidlo, s ktorým žalovaná v 1.rade zapríčinila dopravnú nehodu, bolo poistené u žalovaného v 2.rade, žalovala k náhrade nemajetkovej ujmy aj žalovanú v 2.rade a to s poukazom na rozsudok Európskeho súdneho dvora X.-XX/XX zo dňa 24.10.2013, podľa ktorého sa jednotlivé ustanovenia smernice č. 72/166/EHS zo dňa 24.04.1972 majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Podľa žalobkyne by sa táto zodpovednosť mala vykladať v takom kontexte, že aj žalovaná v 2.rade má zodpovednosť za túto nemajetkovú ujmu, ktorá jej bola spôsobená smrťou blízkej osoby, t.j. matky.

Žalovaní v 1.a 2.rade žiadali žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako neopodstatnenú.

Vykonaným dokazovaním zistil súd tento skutkový stav:

Zo spisu Okresného súdu R. bolo zistené, že žalovaná v 1.rade bola rozsudkom Okresného súdu R., č. k. XT/XXX/XXXX-XXX zo dňa XX.XX.XXXX uznaná vinnou z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák., ktorého sa dopustila dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX hod. v R., keď po ulici Y. viedla osobné motorové vozidlo značky H. A., EČV: R.-XXXBD tak, že pri budove W. začala s vozidlom cúvať späť smerom k budove C., pričom pri tomto úkone nevenovala náležitú pozornosť situácii v cestnej premávke a pri cúvaní zrazila cyklistku I. Y., ktorá sa v danom čase pohybovala po ľavej strane vozovky smerom k budove C., a ktorá pri nehode utrpela zranenie a to pomliaždenie mozgu s vnútrolebečným krvácaním pri polytraume a tukovej embólii pľúc 2. a 3. stupňa, ako aj ďalšie poranenia, ktorým dňa XX.XX.XXXX v T. R. podľahla. V tomto konaní citovaným rozsudkom zo dňa XX.XX.XXXX súd podľa § 334 ods. 4 Tr. por. schválil dohodu o vine a treste, uzavretú dňa XX.XX.XXXX medzi Okresnou prokuratúrou R. a vtedy obvinenou Z. I., t.j. žalovanou v 1.rade. Za tento skutok bol žalovanej v 1.rade uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, ktorého výkon bol podmienečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov a zároveň jej bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo po dobu 5 rokov. Poškodený, t.j. manžel nebohej bol odkázaný so svojim nárokom na konanie občiansko-právne. Časť nároku mu bola v trestnom konaní priznaná z titulu náhrady škody a to vo výške 1073,88 eur. Rozsudok sa stal právoplatným XX.XX.XXXX. Z prednesu zástupkyne žalobkyne a výsluchu žalobkyne súd zistil, že žalobkyňa žiada náhradu nemajetkovej ujmy v sume 6.000 eur z toho dôvodu, že došlo smrťou matky pri dopravnej nehode u nej k nezvratnej traume a ujme. Poukazovala na to, že nárok si uplatňuje viac-menej symbolickou sumou vzhľadom na prax súdov pri rozhodovaní o takýchto nárokoch. Z výsluchu žalobkyne súd zistil, že I. Y. bola matkou žalobkyne, s ktorou žalobkyňa žila v spoločnej domácnosti. Žalobkyňa má 31 rokov, je slobodná a vo výpovedi uviedla, že s matkou mala veľmi blízky vzťah. V rodine s nimi žil ešte manžel neb. I. Y. a otec žalobkyne, rovnako ako aj brat žalobkyne. Žalobkyňa uviedla, že obidvaja s bratom sú slobodní, nemajú vlastné rodiny, a preto ich smrť matky vnútorne veľmi zasiahla. Žalobkyňa uviedla, že s matkou bola v blízkom vzťahu, bola jej viac-menej priateľkou, so všetkým sa jej zdôverovala, radila sa s ňou. Žalobkyňa ukončila Hotelovú akadémiu, po skončení školy pracovala krátko v zahraničí. V čase nehody matka pracovala ako upratovačka, avšak zároveň absolvovala opatrovateľský kurz a chystala sa vycestovať za prácou do zahraničia. Po vzore matky si aj žalobkyňa v súčasnej dobe robí tento opatrovateľský kurz. Žalobkyňa v konaní uviedla, že hlavou rodiny bola matka, ktorá sa v rodine o všetko starala. Spolu s bratom sa jej zdôverovali. Mali dobré vzťahy, a pokiaľ išlo o domáce práce, tak si ich vedeli aj rozdeliť. V deň, keď došlo k nehode, sa matka z práce nevrátila, preto ju otec začal vo večerných hodinách hľadať. Zašiel aj do nemocnice zistiť, či sa niečo nestalo a tak sa dozvedeli, že mala nehodu a utrpela vážne zranenia. Žalobkyňa uviedla, že po oznámení tejto správy bola v šoku, pretože to bolo vo večerných hodinách, keď sa chystala k spánku. Nepamätala si, či 5 krát, alebo 10 krát sa pýtala to isté lekára, keďže tejto správe nechcela uveriť. Matka bola asi týždeň v bezvedomí, keď za ňou žalobkyňa s rodinou pravidelne chodievala, i keď jej matka nevnímala. Žalobkyňa veľmi ťažko prežívala toto obdobie, pretože si v tom čase predstavovala, čo všetko musela matka pretrpieť pri zrážke bicykla s autom, a tieto predstavy ju stále prenasledovali. Na ôsmy deň hospitalizácie matka zomrela. Po jej smrti prevzala úlohy matky v domácnosti samotná žalobkyňa. Začala pomáhať otcovi, ktorého musela ukľudňovať a zomkli sa v rodine ešte viacej. Žalobkyňa mala možnosť odcestovať za prácou ihneď do zahraničia, avšak vzhľadom na otca a na tragédiu v rodine si na obdobie po tejto udalosti našla prácu v reštaurácii „I. Y.“ v R., aby bola v blízkosti rodiny. Všetky činnosti, ktoré predtým robili spoločne a týkali sa vedenia domácnosti, prevzala na seba žalobkyňa. Aj keď nevyhľadala psychológa, žalobkyňa si zobrala niekedy upokojujúce lieky, ako je napr. lexaurín na zmiernenie psychickej traumy. Žalobkyňa nepoprela, že žalovaná v 1.rade po tejto nehode prišla do ich domácnosti, kedy jej otvoril dvere brat, prišla sa ospravedlniť za celú záležitosť, aj dopravnú nehodu, avšak žalobkyňa osobne pri tomto rozhovore nebola. Ďalej uviedla, že žalovaná prišla do ich domácnosti hneď druhý deň po nehode, teda v čase, keď ešte matka žila.

Z výsluchu žalovanej v 1. rade súd zistil, že tá so žalobou nesúhlasí. Uviedla, že svoj čin oľutovala a má z toho celoživotnú traumu. Uviedla, že hneď druhý deň po nehode zašla za rodinou nebohej, pričom sa ospravedlnila a zároveň prejavila záujem nejako pomôcť. Rozprávala sa s otcom žalobkyne asi jeden týždeň pred rekonštrukciou, kedy otec žalobkyne reagoval, že potom uvidíme, po rekonštrukcii sa dohodneme. V deň rekonštrukcie však táto rodina sa začala správať inak, nechcela so žalovanou rozprávať, a hlavne žalobkyňa začala viesť slovné útoky na žalobkyňu, neslušnej je nadávala, kričala „Ty vrahyňa“, „Smrť za smrť“, „Nožík sa mi vo vrecku otvára“. Dokonca celý prípade nesprávne medializovala v televízii N., z ktorého dôvodu sa to práve žalovanej v 1.rade veľmi dotklo a odmietla sa následne dohodnúť na akejkoľvek forme pomoci s rodinou nebohej s tým, aby škody, ktoré im vznikli

hradila poisťovňa, keďže auto, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda, bolo poistené. Žalovaná v 1.rade poukazovala na to, že správanie sa rodiny po nehode ju zničilo, zlomilo, preto sa nedokázala brániť ani v trestnom konaní a v záujme urýchleného skončenia tejto veci uzavrela aj dohodu o vine a treste. Pokiaľ ide o vzťahy v rodine zomrelej, žalovaná v 1.rade uviedla, že vzťahy podľa jej informácii neboli veľmi dobré, pretože otec žalobkyne si rád zašiel do pohostinstva aj vo večerných hodinách, niekedy sa vystriedal so synom a následne pod vplyvom alkoholu boli v rodine konflikty. Žalovaná poukázala aj na to, že v minulosti bola aj ona účastníčkou dopravnej nehody, kde bola na strane poškodenej s vážnymi následkami a v záujme, aby neprivodila trestné stíhanie osobe, ktorá to zavinila, zrušila PN na 7 deň, lebo vedela, že to neurobila úmyselne a nechcela jej spôsobiť horšie následky. Aj z tohto pohľadu sa žalovanej v 1.rade javil spôsob správania sa žalobkyne neadekvátny, pretože k nehode došlo nie úmyselným zavinením. Žalovaná poukazovala tiež na to, že rodina zomrelej nesmúti tak, ako to sa snaží uviesť žalobkyňa v tomto konaní, pretože ich stretla v roku 2013 v meste, kde sa aj usmievali a nesprávali sa tak, že majú citovú traumu.

Na výpoveď žalovanej v 1.rade reagovala žalobkyňa tak, že popierala, aby rodina mala zlé vzťahy, alebo požíval otec, alebo brat alkoholické nápoje v nadmernej miere a v dôsledku toho mali v rodine konflikty. Pripustila, že v citovom rozpoložení pri rekonštrukciu mohla použiť aj nevhodné slova na adresu žalovanej v 1.rade. K medializácii uviedla iba to, že samotné média oslovili žalobkyňu ako prvé. Vôbec rodina nemala záujem túto vec medializovať. Po nehode bola žalobkyňa v citovom rozpoložení, a pokiaľ povedala nejaké slová na adresu žalovanej v 1.rade, bolo to aj preto, že sa žalovaná v 1.rade správala tak, že tvrdila pred ľuďmi, aj pred ich rodinou, že je nevinná, čo v nej vyvolávalo vlastne vzdor a pod vplyvom toho sa mohla vyjadriť aj nevhodne na jej adresu. Trvala však na to, že aj dnešný postoj žalovanej je taký, že sa bráni v tomto konaní tým, že videla žalobkyňu v meste vysmiatu, žalobkyňa však trvala na tom, že má citovú traumu na celý život.

Z obsahu spisu Okresného súdu R. XXC/XXX/XXXX, ktorý súd oboznámil (č.l. 41) bolo zistené, že aj brat žalobkyne D. Y. podal žalobu proti žalovanej v 1.rade a žalovanej v 2.rade o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000 eur z rovnakých dôvodov. Z trestného spisu sp. zn. XT/XXX/XXXX bol oboznámený nielen rozsudok vydaný vo veci samej, ale aj znalecký posudok č. X/XXXX, ktorý sa nachádza na č.l. 129 - 160 spisu, vypracovaný znalcom V.. H. R. vo veci B./S.-R.-XXXX. Z tohto posudku bolo možno usúdiť, že došlo k dopravnej nehode takým spôsobom, že žalovaná v 1.rade cúvala vyššou rýchlosťou, ako je primeraná pri cúvaní, pričom znalec uviedol, že to bola aj nesprávna technika jazdy cyklistky a oneskorená reakcia vodičky, t.j. žalovanej v 1. rade, čo je hlavná príčina dopravnej nehody. Zo strany znalca boli vypočítané aj ďalšie alternatívy a možnosti, za akých okolnosti by bolo možné zabrániť dopravnej nehode, avšak v súvislosti aj s výpoveďami svedkov a žalovanej v 1.rade v trestnom konaní možno dospieť k záveru, že si žalovaná v 1.rade najpravdepodobnejšie pomýlila brzdu s plynovým pedálom, cúvala konštantnou rýchlosťou, čo je hlavná príčina dopravnej nehody a jej zavinenie je nespochybnené aj právoplatným odsúdením v tomto trestnom konaní. Žalovaná v 1. rade bola v čase dopravnej nehody vodičkou osobného motorového vozidla zn. H., EČV: R.-XXXBD, ktoré patrí spoločnosti S., G..M..B.., IČO:XXXXXXXXXX, ktorej konateľom je Š. I., t.j. manžel žalovanej v 1. rade. Žalovaná v 1. rade dňa XX.XX.XXXX bola vodičkou predmetného motorového vozidla, ktoré použila na súkromné účely, ako to vyplýva aj z jej výpovede (č.l. 54 trestného spisu), keďže išla z polikliniky na W. - interné oddelenie za ošetrujúcou lekárkou syna, ktorý tam bol hospitalizovaný.

Z písomného vyjadrenia žalovanej v 2.rade súd zistil, že žalovaná v 2.rade žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako neopodstatnenú. Poukazovala pritom na to, že povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu je krytá výlučne škoda, nie nemajetková ujma, čo vyplýva z §4 ods. 2 písm. a) Zákona o povinnom zmluvnom poistení a v súvislosti s ustanovením §2 písm. g) a i) Zákona o povinnom zmluvnom poistení. Žalovaná v 2.rade nesúhlasila s extenzívnym výkladom ustanovenia §4 ods. 2 písm. a) Zákona o povinnom zmluvnom poistení. Poukazovala na jednotlivé rozhodnutia súdov, ktoré zastávajú názor, že z hľadiska taxatívneho vymedzenia poistenia zodpovednosti nie je vymenované v §4 aj riešenie zodpovednosti za nemajetkovú ujmu, ktorá je upravená v §11 a násl. O.z. (rozsudok Krajského súdu v C. sp. zn. XXCo/XX/XXXX-XXX zo dňa XX.XX.XXXX).

Súd vyzval žalovanú v 1.rade, aby označila dôkazy na svoje tvrdenia, pokiaľ tvrdí, že vzťahy v rodine boli konfliktné, alebo neboli na takej úrovni, ako to popisuje žalobkyňa, na čo žalovaná v 1.rade uviedla, že nežiada vypočuť svedkov, a to susedov Y., ich mená nepozná. Túto okolnosť oznámila žalovaná v 1.rade

prostredníctvom právneho zástupcu písomne (č.l. 82), z ktorého dôvodu súd dokazovanie výsluchom svedkov následne nevykonával.

Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa § 11 O. z. fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 O. z. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 16 O. z. kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

Podľa § 420 ods. 1, 3 O. z. každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

Podľa § 4 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve.

Podľa § 4 ods. 2 Zákona č. 381/2001 Z. z. poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu

a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení,

b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci,

c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie,

d) ušlého zisku.

Podľa § 15 ods. 1 Zákona č. 381/2001 náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

Podľa § 511 ods. 1 O. z. platí, že ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom trestného spisu, výsluchom účastníkov konania, písomného vyjadrenia žalovaného v 2. rade a zistil, že žaloba bola čiastočne dôvodná a to pokiaľ ide o nárok žalobkyne voči žalovanej v 1.rade. Z vykonaného dokazovania bolo totiž nepochybne preukázané,

že neb. I. Y. bola matkou žalobkyne, s ktorou žalobkyňa žila v spoločnej domácnosti. Žalobkyňa si uplatnila v tomto konaní nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá jej bola spôsobená tragickou smrťou jej matky, teda osoby veľmi blízkej. Samotné náhle úmrtie matky žalobkyne pri dopravnej nehode svedčí o závažnosti vzniknutej ujmy, pričom určenie výšky zadosťučinenia v peniazoch sa v zmysle § 136 O.s.p. stáva predmetom voľného uváženia súdu. Súd musí vychádzať z úplne zisteného skutkového stavu a opierať sa o konkrétne a preskúmateľné hľadisko, pričom pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia sú stanovené dve kritéria, z ktorých musí súd vždy vychádzať a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za akých došlo k neoprávnenému zásahu.

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že k dopravnej nehode došlo v dôsledku nedbanlivostného protiprávneho konania žalovanej v 1.rade. V konaní nebolo preukázané, aby nebohá matka žalobkyne porušila nejaké predpisy bezpečnostné, alebo iné a v rámci konania pred súdom žalovaná v 1.rade po poučení podľa §120 ods. 4 O.s.p. nežiadala vo veci vykonať ďalšie dokazovanie. V danom prípade podľa názoru súdu tragické, náhle a neočakávane úmrtie člena rodiny zasiahlo žalobkyňu takým spôsobom, že sú následky neodvrátiteľne a trvalé. V konaní bolo preukázané, že pred nehodou rodina žila usporiadane, harmonicky, bola súdržná, pričom spolu s rodičmi žili v domácnosti aj dve dospelé deti, t.j. žalobkyňa a jej brat D., ktorí nemali vlastné rodiny. Následky nehody sa prejavovali na žalobkyni, ktorá ostala vo veku 31 rokov sama žena v domácnosti, ktorá sa musela ujať aj všetkých povinností, ktoré predtým vykonávala buď matka sama, alebo ona spolu s matkou. Žalobkyňa sa musí vyporiadať so stratou svojej matky v každej oblasti života. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase, keď prebiehalo trestné konanie, bola žalobkyňa vo veľmi zlom psychickom stave, čo sama potvrdila v konaní pred súdom a vlastne pripustila, že jej správanie bolo veľmi emocionálne, pretože takto prežívala obdobie, alebo čas po dopravnej nehode a následne po smrti jej matky. S matkou mala spoločné plány, chceli vycestovať za prácou do zahraničia, za tým účelom si matka urobila opatrovateľský kurz, ktorý si následne po jej smrti a podľa jej vzoru robí aj žalobkyňa. Pre žalobkyňu bola to strata o to väčšia, že nemá vlastnú rodinu a teda citová naviazanosť na pôvodnú rodinu a to na rodičov a brata je o to väčšia. Je pravdou, že žalovaná v 1.rade sa ospravedlnila za skutok hneď po nehode, avšak v ďalšom konaní odmietala komunikáciu so žalobkyňou, odmietala prípadnú dohodu a to z jediného dôvodu, že sa jej dotkla reakcia žalobkyne v čase prebiehajúceho trestného konania, medializácia celého prípadu. Počas konania žalovaná tvrdila taktiež, že rodina nežila ideálne a mali medzi sebou ak konflikty, čo sa však v konaní žalovanej v 1.rade nepodarilo preukázať a sama následne uviedla, že na výsluchu svedkov netrvá. Preto súd mal za to, že táto okolnosť ostala v rovine tvrdenia, ako nepreukázaná. Vzhľadom k tomu, že zásah do osobnostných práv žalobkyne tragickým úmrtím matky bol jednoznačne preukázaný a ide o závažnú ujmu vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, mal súd za to, že nárok žalobkyne je opodstatnený, a že samotné ospravedlnenie deň po nehode zo strany žalovanej nemôže byť postačujúce a žalobkyni patrí aj náhrada nemajetkovej ujmy vyčíslená finančne. Súd bral do úvahy to, že táto náhrada plní funkciu satisfakčnú, ale aj preventívno-sankčnú. Účelom satisfakčnej funkcie je vyvážiť a zmierniť ujmu vzniknutú na osobnosti fyzickej osoby následkom protiprávneho zásahu do jej práv a peňažná forma má fyzickej osobe umožniť si zabezpečiť nejaké náhradné pôžičky, ktoré by jej ujmu zmiernili. Súd vzhľadom na vykonané dokazovanie mal za to, že nárok žalobkyne je čiastočne odôvodnený, priznal jej náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 eur, ktorú považuje za adekvátnu vzhľadom na vykonané dokazovanie. V konaní bolo nesporne preukázané, že k zásahu do osobnostných práv žalobkyne došlo. Pri výške tejto náhrady súd zobral do úvahy aj tú skutočnosť, že žalovaná sa hneď po dopravnej nehode rodine ospravedlnila.

So zreteľom na uvedené kritéria, rozhodujúce pre určenie výšky náhrady §13 ods. 3 O. z. t.j. závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, súd mal za to, že náhrada vo výške 3.000 eur je primeraná. Strata člena rodiny je neodčiniteľnou ujmou, ktorá postihuje všetkých členov rodiny a to závažným spôsobom. Je to zásah dlhodobý, pričom ďalší život žalobkyne je nereparovateľným spôsobom dotknutý, takže akékoľvek morálne zadosťučinenie je celkom nepostačujúce.

Pokiaľ ide o žalovanú v 2.rade, súd voči nej žalobu zamietol. Mal za to, že povinnosť poskytnúť primerané zadosťučinenie podľa ustanovenia § 13 O. z. je späté so subjektom, ktorý sa neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby dopustil. Vo vzťahu k žalovanej v 2.rade mal súd za to, že právna úprava rozsahu poistenia zodpovednosti v § 4 ods. 2 Zákona o povinnom zmluvnom poistení taxatívne vypočítava prípady, ktoré podliehajú poistnému krytiu. Pojem nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do osobnostných práv však upravuje § 13 ods. 2 O.z. ako jeden z právnych prostriedkov ochrany osobnostných práv a podstatou a účelom nemajetkovej ujmy v peniazoch je poskytnúť fyzickej osobe,

ktorej osobnostné právo bolo porušené, priznanie peňažnej satisfakcie. Skutočnú ujmu tu nie je možné presne zistiť. Možno ju iba predpokladať a je teda zrejmé, že medzi pojmom náhrady škody v zmysle § 4 ods. 2 Zákona č. 381/2001 Z. z. a nemajetkovou ujmou v zmysle § 13 ods. 2 O. z. je rozdiel už v ich podstate, ako aj účele, ktorému tieto dva inštitúty majú slúžiť, zatiaľ čo nemajetková ujma v zmysle § 13 ods. 2 O. z. je nemajetkovým právom osobnej povahy a pri určení jej výšky sa vychádza iba z predpokladu, akú ujmu mohol zásah do osobnosti človeka vyvolať. V prípade náhrady škody v zmysle Zákona č. 381/2001 Z. z. § 420 a násl. O. z. ide vždy o presne vyčíslenie škody, ktorá je preukázateľná a aj právo na náhradu škody, ako majetkové právo je relatívnej povahy. Právo na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa platnej právnej úpravy tak predstavujú dve celkom samostatné práva, ktoré sú podmienené rôznou sférou ochrany zabezpečované Občianskym zákonníkom. Rozsudok súdneho dvora z XX.XX.XXXX v závere uviedol, že článok 3 ods. 1 Smernice Rady XX/XXX EHS zo dňa XX.XX.XXXX o aproximácii právnych predpisov členských štátov, týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami treba vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu, spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy, spôsobenej blízkym osobám obetí, usmrtených pri dopravnej nehode, ak náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Keďže naše vnútroštátne právo v rámci ustanovení zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu nesubsumuje aj náhradu nemajetkovej ujmy, spôsobenej blízkym osobám obetí, usmrtených pri dopravnej nehode, žalovaná v 2.rade ako poisťovňa nemá povinnosť plniť takúto nemajetkovú ujmu žalobkyni a z tohto dôvodu súd žalobu proti nej zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia §142 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Podľa ustanovenia §10 ods. 8 Vyhl. č. 655/2004 Z.z., vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou 1000 eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy, a 2000 eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy.

Predmetom tohto konania bola ochrana osobnosti a náhrada nemajetkovej ujmy, kde súd má za to, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. Preto súd pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval ustanovenie §142 ods. 3 O.s.p. a priznal žalobkyni náhradu trov konania, pričom pri výpočte trov konania súd vychádzal z tarifnej hodnoty 2000 eur.

Trovy žalobkyne pozostávajú z trov právneho zastúpenia vo výške 996,29 eur (10krát hlavný úkon po 91,29 eur = 912,90 eur - 1. prevzatie a príprava zastúpenia, 2. podanie žaloby na súd, 3. porada s klientkou dňa 27. 2. 2015, 4. zastupovanie na pojednávaní dňa 2. 3. 2015, 5. zastupovanie na pojednávaní dňa 14. 4. 2015, 6. porada s klientkou dňa 2. 10. 2015, 7. zastupovanie na pojednávaní dňa 5. 10. 2015, 8. porada s klientkou dňa 16. 10. 2015, 9. písomné podanie vo veci samej zo dňa 19. 10. 2015, 10. zastupovanie na pojednávaní dňa 29. 3. 2016 + 2krát paušál 8,04 eur = 16,08 eur za úkony právnej pomoci v r. 2014 + 7krát paušál 8,39 eur = 58,73 eur za úkony právnej pomoci v r. 2015 + 1krát paušál 8,58 eur za úkon právnej pomoci v r. 2016), vypočítaných podľa Vyhl. č. 655/2004 Z.z..

O trovách konania vo vzťahu k žalovanej v 2. rade rozhodol súd tak, že žalovanej trovy konania nepriznal, nakoľko si ich v konaní neuplatnila, nevyčíslila a z konania nevyplýva, aby jej trovy konania vznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Prešove, prostredníctvom tunajšieho súdu.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní povinnosť, ktorú mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, môže sa oprávnený domáhať exekúcie podľa osobitného predpisu.